

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 60.628 van 28 juni 1996

A. 68.582/VI-13.132

In zake : **FONTINY** Jacques,
Generaal Lartiguellaan 15
1200 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap, vertegenwoordigd door haar Regering.

**DE RAAD VAN STATE, XIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 18 april 1996 ingestelde vordering, waarbij Jacques FONTINY de schorsing van tenuitvoerlegging vraagt van het ministerieel besluit, waarbij hij met ingang van 6 februari 1996 in disponibiliteit wordt gesteld wegens ziekte en van het ministerieel besluit waarbij hij per 1 oktober 1996 gepensioneerd wordt;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde besluiten;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 29 mei 1996,
waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de
terechtzing van 14 juni 1996, de datum waarop de zaak
is uitgesteld tot de terechtzing van 21 juni 1996;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen,
van het verslag en van de beschikking tot bepaling van
de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer MESSINNE,
staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DETRY,
advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van
Mr. LEVERT, advocaat, die voor de verwerende partij
verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van
de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat verzoeker, geboren op
17 september 1936, op 1 oktober 1959 in dienst getreden
is bij de Regie van Posterijen, Telegrafie en Telefonie,
op 17 september 1968 als personeelslid in zijn proeftijd
benoemd is bij het psycho-medisch sociaal centrum van
Verviers en op 17 september 1970 vast benoemd is tot
maatschappelijk assistent; dat hij werkzaam was in het
psycho-medisch sociaal centrum van Sint-Lambrechts-
Woluwe toen de bestreden besluiten uitgevaardigd zijn;
dat hij aanvoert dat hij op 19 mei 1995 een hartaanval

gekregen heeft, dat hij tot 15 september 1995 in het ziekenhuis verbleven heeft, dat hij op 8 januari 1996 zijn werk halftijds hervat heeft, en dat hij op 5 februari 1996 een bilaterale pneumonie heeft opgelopen, waardoor hij tot 20 februari 1996 in het ziekenhuis is moeten blijven;

Overwegende dat de directeur van het directoraat administratief en daarmee gelijkgesteld personeel van het Ministerie van Onderwijs, Onderzoek en Vorming (F) op 20 februari 1996 het volgende aan verzoeker heeft geschreven :

" Ik deel u mede dat u op 5 februari 1995 (lees : 1996) het aantal verlofdagen wegens ziekte heeft opgenomen dat u is toegekend voor dat schooljaar (75 werkdagen).

U wordt derhalve krachtens het besluit van de Regering van de Franse Gemeenschap van 28 augustus 1995 tot wijziging van de regeling inzake verlof en terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid, voor de personeelsleden van de PMS-centra van de Franse Gemeenschap, in disponibiliteit gesteld wegens ziekte met ingang van 6 februari 1996, met behoud van een bezoldiging die teruggebracht is tot tachtig per cent.

Daar u overigens 59 jaar bent, blijft u tot het einde van uw loopbaan in disponibiliteit wegens ziekte.

Om die reden bent u niet meer verplicht om uw ziekteverzuim te staven door geneeskundige verklaringen.";

Overwegende dat de minister-voorzitter van de Regering van de Franse Gemeenschap, belast met onderwijs, bij twee besluiten van 5 april 1996, die ten onrechte "besluiten van de Regering van de Franse Gemeenschap" genoemd worden, enerzijds "(verzoeker) voor een periode van 30 dagen, ingaande op 8 januari 1996 op verlof heeft gesteld wegens verminderde prestaties om medische redenen" en hem anderzijds "met ingang van 6 februari 1996 in disponibiliteit heeft gesteld wegens

ziekte tot het einde van zijn loopbaan", en daarbij heeft gesteld dat "het toegekende wachtgeld 80 % bedraagt"; dat het tweede besluit de eerste bestreden handeling is; dat verzoeker tevens het besluit aanvecht "dat voortvloeit uit de eerste bestreden handeling, op grond waarvan hij op 1 oktober 1996 gepensioneerd wordt", krachtens het besluit van de Regering van de Franse Gemeenschap van 28 augustus 1995 tot wijziging van de regeling inzake verlof en terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid, voor de personeelsleden van de PMS-centra van de Franse Gemeenschap;

Overwegende dat de verwerende partij een grond van niet-ontvankelijkheid ontleent aan het feit dat "verzoeker de bestreden handelingen kenbaar maakt door verwijzing naar het schrijven dat hem op 20 februari 1996 gezonden is", terwijl "op die datum nog geen enkel besluit van de Regering van de Franse Gemeenschap met het omstreden onderwerp uitgevaardigd was", aangezien ze pas op 5 april 1996 uitgevaardigd zijn, zodat "wanneer men afgaat op het verzoekschrift tot nietigverklaring om uit te maken wat het onderwerp van het beroep is, geconstateerd wordt dat dit beroep voortijdig en derhalve onontvankelijk is"; dat de verwerende partij hierop laat volgen dat "het tweede onderdeel van het beroep hoe dan ook onontvankelijk verklaard dient te worden" aangezien "er op dit ogenblik geen enkel besluit bestaat dat verzoeker op 1 oktober 1996 pensioneert";

Overwegende dat de brief van 20 februari 1996 verzoeker op de hoogte stelt van de beslissing die genomen is om hem met ingang van 6 februari 1996 in disponibiliteit te stellen wegens ziekte tot het einde van zijn loopbaan, met een bezoldiging die tot tachtig per cent teruggebracht is; dat het die beslissing is die aangevochten wordt, ook al heeft zij pas op 5 april 1996

de vorm aangenomen van een ministerieel besluit, welke benaming ten onrechte gekozen is; dat het beroep, en derhalve de vordering tot schorsing, ontvankelijk is wat die beslissing betreft; dat daarentegen blijkt dat bij deze stand van zaken geen enkele beslissing genomen is om verzoeker vanaf 1 oktober 1996 te pensioneren, zodat de vordering tot schorsing in dat opzicht doelloos is;

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, "de schorsing van de tenuitvoerlegging (...) alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan het niet voorhanden zijn van enige regelmatige reglementaire grondslag voor de bestreden handelingen; dat hij aanvoert dat de bestreden handelingen gegrond zijn op de bepalingen van het besluit van de Regering van de Franse Gemeenschap dd. 28 augustus 1995 tot wijziging van de regeling inzake verlof en terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid, voor de personeelsleden van de PMS-centra van de Franse Gemeenschap, van de PMS-centra voor het buitengewoon onderwijs van de Franse Gemeenschap, van het vormingscentrum van de Franse Gemeenschap, alsmede van de inspectiediensten belast met het toezicht op de PMS-centra en op de PMS-centra voor het buitengewoon onderwijs, en dat dat besluit onwettig is, enerzijds omdat het vastgesteld is in strijd met de bepalingen van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar

personeel, omdat er geen vakbondsoverleg over is gevoerd in het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten (comité A), en anderzijds omdat het de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, daar "verzoeker, die ziek is en in disponibiliteit gesteld is, krachtens de bepalingen van artikel 4 van dat besluit, zijn dienst niet meer mag hervatten, in disponibiliteit blijft tot het einde van zijn loopbaan en op 60-jarige leeftijd gepensioneerd wordt, terwijl hij zijn loopbaan had kunnen voortzetten tot de leeftijd van 65 jaar", hetgeen "een discriminatie inhoudt van de personeelsleden van de PMS-centra, of ze nu op leeftijd zijn of jong";

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, in artikel 3, § 1, zevende en negende lid, gewijzigd bij de wet van 20 juli 1991 en bij het koninklijk besluit van 10 april 1995, het volgende stelt :

" In afwijking van het eerste lid, 1° en 2°, van deze paragraaf, van § 2 en van artikel 4, § 3, worden uitsluitend voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten als minimale rechten, de voorstellen die betrekking hebben op de statutaire personeelsleden en die de hiernavolgende materies betreffen :

a) ...

b) op initiatief van de federale overheden of van de gemeenschaps- of gewestoverheden, elk wat hen betreft :

...

3° de reglementering inzake bevallingsverlof, ziekteverlof, verlof voor verminderde prestaties wegens ziekte of gebrekkigheid, verlof voor verminderde prestaties gewettigd door sociale of familiale redenen of wegens persoonlijke aangelegenheden;

4° de reglementering betreffende de
disponibiliteit wegens ziekte of
gebrekigheid;

...

Wat de statutaire personeelsleden die ressorteren onder het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreft, behalve die welke bedoeld zijn in artikel 24 van de Grondwet en die welke ressorteren onder een publiekrechtelijke rechtspersoon die afhangt van een Gemeenschap of Gewest, bepaalt de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit de minimale rechten in elk van de materies bedoeld in het zevende lid, littera b), van dit artikel";

dat uit die bepaling voortvloeit dat het koninklijk besluit van 22 november 1991 dat tot uitvoering ervan strekt, niet van toepassing is op de leden van het onderwijzend personeel; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 juli 1991 blijkt dat alleen de gemeenschappen bevoegd zijn voor het vaststellen van de minimale rechten van de leden van dat personeel, vanwege de algehele autonomie waarover zij in dezen beschikken; dat de Franse Gemeenschap tot op heden geen initiatief terzake genomen heeft, hetgeen ze uit juridisch oogpunt ook niet verplicht was te doen; dat aangezien het onderwerp van het besluit waarvan de onwettigheid aangevoerd wordt niet opgenomen is als een van de minimale rechten van de leden van het onderwijzend personeel van de verwerende partij, waarbij die rechten niet bepaald zijn, het gemeenschappelijk comité genoemd in artikel 3, § 1, eerste lid, 3°, van de wet van 19 december 1974 niet bevoegd was om er kennis van te nemen; dat het middel op dat onderdeel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het koninklijk besluit van 27 juli 1979, dat inzonderheid betrekking heeft op het statuut van het technisch personeel van de PMS-centra, in artikel 190,

gewijzigd bij het voornoemde besluit van 28 augustus 1995, het volgende stelt :

" Het vastbenoemde of stagedoende technisch personeelslid is van rechtswege ter beschikking gesteld wanneer hij wegens ziekte of gebrekkigheid afwezig is nadat hij het maximum aantal verlofdagen heeft genoten dat hem om die reden kan toegekend worden.

Het personeelslid dat 59 jaar geworden is en krachtens vorig lid ter beschikking gesteld is, blijft ter beschikking tot het einde van zijn loopbaan";

Overwegende dat het tweede lid van die bepaling de personeelsleden die in disponibiliteit gesteld zijn wegens ziekte of gebrekkigheid, nadat ze het maximumaantal verlofdagen hebben genoten waarop zij om die reden recht hebben, anders behandelt al naar gelang ze al dan niet 59 jaar oud zijn; dat zij die deze leeftijd bereiken hebben immers definitief de onmogelijkheid verliezen om opnieuw in de stand dienstactiviteit te worden geplaatst, zelfs indien ze weer gezond worden voor ze de normale pensioenleeftijd bereiken hebben, met andere woorden vóór hun vijfenzestigste verjaardag;

Overwegende dat een verschillende behandeling geen discriminatie is wanneer ze steunt op een objectief verschil dat een aangepaste behandeling rechtvaardigt; dat een differentiëring steunende op de leeftijd van de personeelsleden objectief is; dat het ten aanzien van de verwerende partij niet klaarblijkelijk onredelijk is om het bij de gewraakte bepaling vastgestelde stelsel uitsluitend te bestemmen voor de personeelsleden die de volle leeftijd van 59 jaar bereiken hebben; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat een van de voorwaarden ontbreekt, gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van

de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn wil de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kunnen bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op achtentwintig juni 1900 zesennegentig door :

de HH.	GEUS,	kamervoorzitter,
	HANOTIAU,	staatsraad,
	MESSINNE,	staatsraad,
Mevr.	NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.